



DETTA ÄR  
SANNINGEN  
OM

MRA

— enligt kammarherre James Dickson som bemöter en tidigare MRA-artikel

I Vecko-Journalen nr 49 för 1961 finner man på sidorna 32—33 tvärs över uppslaget en iögonenfallande rubrik: »Vad är sanningen om MRA — religion politik bluff?»

Läsaren ges här intrycket att vid sökandet efter sanningen om hur man rätt skall karaktärisera MRA är man hänvisad till valet mellan dessa tre begrepp. Frågeställningen är falsk: MRA är varken religion, politik eller bluff, utan en världsideologi. I Moskva vet man detta. Redan i januari 1953 uttalade Moskva-radion: »Moralisk upprustning är en global ideologi med brohuvuden i alla länder, i sin slutfas av total expansion över hela världen. Den har kraften att fånga radikala revolutionära sinnen. Den infekterar massornas sätt att tänka. Den ersätter den oundvikliga klasskampen med den eviga kampen mellan gott och ont.» På den här punkten är MRA och världskommunismen ense, och vidare ordande borde vara överflödigt. Burmas socialistiske premiärminister U Nu bekräftar: — »Dr Buchman har givit världen en ideologi som är ovan ras och klass, ty den söker möta hjärtats behov. Denna ideologi söker att förvandla människor, deras idéer, deras motiv och målsättningar.» — Kunde vi inte hädana efter få slippa detta förvirrade och orealistiska bjäbbande om att MRA skulle vara en »politisk rörelse»?

Författaren till själva uppsatsen, Stig Nord-

feldt, är en skribent med betydande stilistisk talang. Han behärskar på intet sätt sitt ämne, men ger sig heller inte ut för att göra detta, vad han ger sig ut för är att söka sanningen och detta sker genom att han ställer upp en rad frågor, som han sedan låter dels »MRA», dels »Kritiken» besvara. Svaren redigeras i båda fallen av honom själv och utgör ett konglomerat med utplockade citat, insprängda i förf:s egna subjektiva resonemang och värderingar. Det kan se nog så objektivt ut, men emellanåt lyser det även för den mest flyktige läsare igenom att förf. själv är starkt negativt — jag skulle vilja säga fientligt — inställd till MRA. På avsikten att bibringa läsaren en liknande inställning kan man inte missta sig.

Förf. insinuerar t. ex. mot slutet att de som är motståndare till MRA är att söka bland människor »som avskyr ytlighet, propagandistisk förenkling av problemen, sanslös över-skattning av egna framgångar och politik med skygglappar». Klarare kan ett direktiv knappast ges till en oinvidg läsare om i vilket läger han anständigtvis bör ta plats. (Alltså: om man inte ställer sig kritisk till MRA, får man skylla sig själv om man blir anklagad för »ytlighet etc...»). Även artikelns sista mening, den som för läsaren ger slutintrycket, innebär en anklagelse så pregnant att den säkerligen inte formulerats utan avsikt: (MRA) »har blivit en politisk rörelse, som arbetar med

metoder som i fråga om fördomsfrihet väl kan mäta sig från» (skall väl vara »med»?) »Kremls.»

Hr Nordfeldt påstår visserligen ingenstädes att »kritiken» skulle vara vederhäftig; han har därför kunnat som »kritik» servera vilka lösa utsagor som helst, som han må ha hört på gatan eller t. o. m. läst i någon kvällstidning.

Att ge sig på att korrigeras alla dessa insinuationer, vilseledande citat och osanningar — allt företeelser som man måste räkna med i ett ideologiskt krig — är otänkbart av utrymmesskäl. Jag skall dock ge tre åskådnings-exempel ur VJ:s artikel:

1) Så här säger »kritiken»: — Gud »låter kammarherre James Dickson avslöja, att regeringsmedlemmar i Sverige behärskas av kommunistiska älskarinnor.»

Sanningen är denna: Jag yttrade i Caux i Schweiz den 26/9 1959 inför ett internationellt auditorium följande (jag citerar från mitt engelska manuskript): »It is certain that the majority of the cabinet ministers of the world have trained communists close to them, as secretaries, advisors or — in some cases — as mistresses.» (Säkert är att flertalet av världens regeringsledamöter har tränade kommunister tätt inpå sig, som sekreterare, rådgivare eller — i en del fall — som älskarinnor.)

2) »Kritiken»: »MRA blundar för apartheidpolitiken i Sydafrika och har inget att säga om Salazars Angola-politik eller Francos Spanien.»

Sanningen: I Sydafrika har i MRA:s regi under senare år hållits 27 konferenser där representanter för alla landets raser mötts på likställd fot. F. ö. borde väl ett ögonblicks eftertanke ge vid handen att apartheidpolitiken, i lika hög grad som det som sker av odemokratiskt och omänskligt handlande i t. ex. Angola och Spanien är oförenlig med MRA:s absoluta moraliska normer.

3) »Kritiken»: »Det talas i MRA:s propaganda ofta om Gud . . ., någon gång om Den heliga Ande men praktiskt taget aldrig om Jesus.»

Sanningen: Jag har hastigt ögnat igenom de 132 textsidorna i den nyutkomna boken »Frank Buchmans hemlighet»; namnet Jesus (eller Kristus) nämns på dessa sidor 57 gånger (d. v. s. nästan på varannan sida).

Om artikelns rubrik varit en annan, om den utlovat en undersökning av hur i ett ideologiskt krig förvrängningar, insinuationer och osanningar mobiliseras, hur man uppfinner och sprider falska rykten, med ett ord hur man genom skickliga och glidande formuleringar kan dirigera och förskjuta en läsares tänkande och åsiktsbildning i den riktning man önskar, ja, då hade denna uppsats haft sitt intresse och sin upplysande och varnande uppgift.

Men om — såsom uppgivits i rubriken och även på ett ställe i själva artikeln — avsikten verkligen varit att ge sanningen om MRA, då har detta icke lyckats, inte minst emedan den metodik förf. tillämpat (Forts. på sid. 37)